

F. L. VĚK.
 Obraz z dob našeho národního probuzení.
 NAPISAL ALOIS JIRÁSEK.

Kdykoliv Věk přišel k Butteauovým, dost se přemáhal, aby na něm nebylo znáti žádné úzkosti. Ale paní Butteauová, s níž jen nyní mluvil, dobře poznala, s jakým živým úastenstvím se ptal. Nadivila se tomu. Mělat Věka za hodného mladíka dobrého srdce. A pak byl Pauliným učitelem. Doktor Thom také se tak pokaždé ptal a přibíhl někdy i třikrát za den. — Nyní se již ani netajil, a kdyby i byl chtěl, tyto časté přeptávky, ta veliká starost, ano strach o Paulu, které bylo znáti na jeho tváři, pověděly vše.

F. Věk byl ustavičně jako na ten. Nejistota a strach o Paulu ho mučily. Bylo před samými zkouškami, ale na práci neměl teď ani pomyslení. Ani ho již hudba netěšila, a kdyby byl mohl, byl by se i rád divadla na ten čas zhostil. Ale nemohl. Zavázal se, že bude v orchestru vypomáhat a někdy i ve sboru. Bylo mu to vhod také z ohledu hmotných. Mnoho za to neplatili, než i tyto menší částky dobře mu sloužily, neboť z domova málo jen dostával a z hodin nebylo mnoho. Od Butteauových nic. Paula ovšem myslela, že její mladý učitel dostává plat náležitě, a paní Butteauová měla opravdu upřímnou vůli mu zaplatit. Ale pokaždé se shluklo tolik neočekávaných vydání, a cizím musila vyhovět. Pan Věk nebyl cizí. —

Hledě v zamýšlení ven, byl v duchu u lože Paulina. Viděl ji tam bez vlády, bez jasného vědomí ležící, v horoucí. —

Tak jí bylo ráno. — Kdyby se tam mohl rozběhnout a přepatit se, jak je nyní. — Kdyby mohl alespoň na práhu sedět a čekat, až přijde lékař z domu na večer. — A tou dobou bude on zpívat v "Odběhleci z lásky synovské..."

Byl tak zamýšlen, že nedbal ani kroků, které se venku ozvaly. Teprve, když se dvě jeho pokojíky otevřely, obrátil se a ustrnul. Tatínek! Pantáta! — Student byl jako zkamenělý, ale pak rychle vstal, aby šel otec vstříce.

Než přišel otecova tvář, přisněnější ještě jeho zrak ho zarazily, jako by přimrazily. "Co děláš?" bylo první, co kupec Věk promluvil. Slova zněla přísně, jako by je soudece pronesl. František poznal ihned, že je zle. A bylo. Starý Věk jal se ho vyslyšeti. Věděl všechno. František v duchu žasl a trnul, odkud to ví. O Strádečkém nevěděl, že psal jednou a nedávno zase po druhé. — Totiž bratrance jeho, učitel Havránek, na žádost Věkovce se ho přeptával, co František dělá.

Čtělť se matka přesvědčiti, dal-li syn co na její slova, polepšili se. Odpověď byla pro ni smutná. Plakala na novo, a to velmi a hořce, modlila se, a samou starostí a uvažováním nespala, až poslední zaslá si, bylo v neděli na večer, sama do luk, k černé tůni pod olšemi, kdež jí a dítka pod jejím srdcem, Františka, před léty Pán Bůh tak závažně zachránil. Tam klekla na okraj vody pod starými olšemi a modlila se za toho podvěra v tiché samotě vřelo, z té duše, aby se Pán Bůh nad Františkem smiloval, aby mu nedal zabýnouť ve své společnosti, a jí aby dal dobré a spasilé vnučinky.

I šla pak, samý již večer, nějak potěšena domů a než došla, rozhodla se, že pantátovi všechno poví. — Uznala, že bude tak nejlépe. Jako všichni toho věku neměla před divadlem žádné vášnosti, herci jí byli lidé hříšní a nemravní, bez Pána Boha. Proto se nejvíce děsila, že se František dostal mezi takovou četlůdku. Uznávala, že by bylo nejrozumnější, aby František byl ze všeho vytržen, aby byl doma a lepošů na nějaký čas. Bála se však zase pantátů, a jak mu to všechno říci.

je mu po tehdejších oběcch: "Sedněte, něco vám povím..."

Hlas se jí slabě chvěl, ale řekla to přece nějak jistě. Té noci manželé Věkovi dlouho bděli. Na konec se Věková rozplakala, pantáta chodil mlčky po světnici, přes tu chvíli si opakuje: "Jezus! Jezus! Kdo by si pomyslel! Tohle! Té hanby! Jezus! Jezus!" A zatínaje zuby drhl si oběma rukama temeno hlavy.

Druhého dne se vypravil na cestu do Prahy. Proč tam vlastně jede, zvěděl jen kmotříček Havránek. Každý jiný myslil, že za odchodem. Pak se toho dověděl také František, proč se pantáta tak znenadání v Praze objevil. Syna nepustil ani k slovu, aby se mohl zeptati po matce nebo tak, a hned začal ho vyslyšeti.

Mladý filosof nezapíral. Vyznal se ze všeho, pověděl, k čemu má vlastně náklonnost, že by chtěl být i regens chorů, vůbec muzikant, a všechno jiné že mu je proti mysli. S počátku byl velice sklíčen a bál se přísného otce, jehož se vždycky strachoval, již od útlého mládí. Ale čím dále tím více nabýval rozhodnosti. Jednou to říci bylo nutno. A tak byl zcela upřímným. Přiznal se, že zameškal rok, že pěstuje hudbu, že vypomáhá v divadle, že hývá i ve společnosti hercův i hereček.

To všechno odpovídal na otázky otcovy. Ale pak mu prudec vpadl do řeči, když otec s opovržením se o té společnosti zmínil, nazývá je ji nehodnou, bezbožnou, ničernou. F. Věk se všech a zvláště vlasteneckých herců z Boudy zastal, a to tak, že se z toho otec prudec rozhněval. Toho se nenadál, že syn mu bude ještě odmouvat. Měl to za odmlouvání a neomlouvání, neboť jeho mínění bylo nezvratné a nikdo by ho byl nepřesvědčil.

Ještě hůře bylo, když se pantáta zmínil o Butteauových. Neznal jím jménem, ale zaslechl také o nich. Františka jako by zrovna bodl, když se pantáta nevázně zmínil o těch "holkách" divadelních. V tiché jindy studentové světnice strhla se bouře. Starý Věk se prudko rozhněval, prudko Věk vyvířal, a ten se hájil. Starý Věk, jak prudec jizbíci přecházel, se náhle zastavil a upřev planoucí oči na syna přísně zvolal: "Nač těch řečí a okolků. Půjdeš se mnou. Sebeš své věci a pojď!"

Filosof úžasem na chvíli oněměl.

"Hned!"

"Hned, té chvíle. Ani minutu nepočkám..."

Na filosofa dnes najisto čekali v Boudě. Společají na něj, má zpívati v "Odběhleci z lásky synovské." Musí přijít; aby odřekl, je už pozdě. A kdyby ani toho nebylo! Měl by odejít z Prahy, aniž by se stávil u Butteauových, aniž by jim ohlásil, kam jde, aniž by jim a zvláště jí s Bohem dal. Odejít nyní, kdy byl v neuvěřitelné nejistotě, když půdne nevěděl, jak je Paulu. Pak by o ní neslyšel, a kdyby snad — ani by jí nespěl o kým spatřiti!

To všechno se bleskem mihlo v mysli mladíkové, když mu otec poručil, aby se ihned na cestu vypravil. A znovu se mu ozvalo v duchu: "Nemožno! Nemožno!" Nejprve hleděl oteci to vymluvit a dokázati mu, že to není možno. Ale když mu rozhněvaný otec nepřal sluchu, jal se prosit. Ano snažně prosil, aby počkal den, dva, a pak už prošl o den, a docela jen o dnešek, ale když mu otec rozlobeně vpadl do řeči, aby ani nemluvil, aby mlčel a sebral se a šel, vzdušil se v mladíkově odpor. — Řekl tužně, ale rozhodně: "Nepůjdu. Dnes nemohu."

Po tom slově nastalo na okamžik hrobové ticho v studentově jizbičce. Oči kupecovy prudceji zasvítily a tvář prve již rozdušená bledá, zrovna rosinala. Nemohl hned ani promluvit, a když promluvil, byla to dvě slova: "Tedy nepůjdu!" Pronešl je těle, jako s namáháním, hlasem se třesoucím.

"Hned — nemohu —" odvětil František.

Starý Věk upíral na něj chvíli oči, pak se rozkřikl: "Prokletý ničemo! Taková nějaká čubka je ti milejší nežli matka a otec!"

A otočiv se vyšel ven. František všechn od sebe vykřikl, ale otec zpět nezavolal, ani za ním neběžel. Stál u stolu třesa se, upíraje rozšířené oči ku dveřím, které, jak je starý Věk prudec přirazil, se hmotem zapadly...

Mladý filosof sklísl pak na židli a zůstal tak maje spánky do dlaní opřené, před se hledě zrakem nehnutým, jako strnulým. Probral se teprve až pak, když přibíhl sluhá divadelní podívat se, proč nejde, co se mu stalo. František vyšel se za ním na cestu, ale jako tělo bez duše. V Boudě otázkami na něj naléhali, proč nejde, co se stalo. Než on nic nepověděl. — Nedbal o nic a nevšiml si ovšem, také lidu před divadlem v vchodu se kupířícího, a nepostřehl také otece, jenž tam všechn zamračen stál vedle Strádečkého.

Syn otec neviděl, ale ten jeho. — Než jakmile spatřil, že syn vešel do Boudy, prudec se obrátil a šel pryč od divadla. Strádeček za ním, jak tentokrát se kus odbyl, jak on sám zpíval, toho mladý Věk nevěděl. Hrál a zpíval jako stroj. — Jen po druhém jednání sehou žijící hnil, a to když spatřil mezi kulisami Thama. Prve ho ani neviděl. I přistoupil rychle k němu a ptal se ho, jak je Paulu. "Jdu zrovna od Butteauových. Je to stejné — ale lékař těší dobrnou naději..."

Po divadle nešel Věk jako jindy do divadelní společnosti, nýbrž rovnou cestou domů. Neulehl však hned, a když ulehl, nemohl usnouti. Ráno pak rychle se obleknuv odešel do hospody, kde stál vždycky se svým povozem starý Šule. Mladý se nadál, že tam i otec je bytost a na nocleh. Byl, jen že už odejel a zrovna před malou chvílí. Také se tam mladý filosof dověděl, že otec včera nepřijel, nýbrž už hned předevčirem.

"To se vyptával a zkoumal —" pomyslel sobě syn. Vracel se z hospody velmi sklíčen. Hnětlo jej tuze, že otec nezastal, že odjel tak ve hněvu, nesmířen. Ještě více na matku myslel. Jak ona teď otec čeká, co asi zkusila, jak se asi nyní třese samým strachem a očekáváním, s jakou se pantáta navrátí. A což až ho uvidí samotného, až uslyší o něm, o svém synovi!...

Všechn strápen chodil mladý Věk sem tam, na kolleji ani nevzpomenuv. Také u Butteauových nebyl teprve až odpoledne, a tu se dověděl, že je Paulu dnes lépe.

Pak se vrátil opět k své myšlence, která ho od rána soužila. "Co teď?" ptal se sám sebe. Otec znal, věděl, že nezturjuje. Znal jeho velikou, někdy až bezohlednou a krutou přísnost.

To měl jisto, že mu nyní ani haléře nepoše. To by bylo mladého filosofa ani tak nehnětlo, ale pomyslení na to, s jakou otec odešel, zvláště pak na matku jej soužilo. A nad to té starosti o Paulu! — Kdyby alespoň ona byla zdráva, kdyby alespoň mohl jí vřdati a s ní mluvit! Měl by v tom útěchu a úlevu.

Co se mu přihodilo, o tom nikdo nevěděl, jen Thom. Ten všiml si o přestavení "Odběhlece," že je mladý jeho přítel všechn změněn, a pozoroval to na něm i pak. I zeptal se ho, a Věk, jenž bylo vhod, že mohl někomu svěditi svou strast, a že zrovna muž, kterého si tak vážil, a který s ním tak dobře mluvil, vyzpovídal se mu. Ovšem že neupřímně. O Paulu a Butteauových se nezmučil ani slovem. Za hlavní příčinu otcova hněvu uvedl divadlo.

Václav Thom stiskl mladému příteli ruku a pravil upřímně: "Je to velká oběť od nich. Ale oběť je nutno, cheeme-li někam dojít a něco pořádit."

Zkoušky si mladý filosof jak tak odbyl. Skvěle nebyly. Jen z matematicky, jindy své slabiny, měl nejlepší známku, poněvadž pilně navštěvoval přednášky profesora Vysřy i jeho "korrepetičky." V tu dobu také přijal nabídnutí do Roudnice. Paula ležela dosud; a se jí valně polepšilo, nemohl jí vřdati, neřku-li s ní mluvit. Domů nespěl a nemohl. Proto přijal ono nabídnutí i také pro obživu, aby si nějaký groš vydělal. Bez toho

se začínal už tak mří, že pomýšlel na schovaně dvacetníky, jež měl od Mozarta.

Poprvé nejel domů na vakaec. Vzpomínal dost, když jel k Roudnici, jak je asi doma, a co asi po něm se o něm hovoří. Že ne pěkného, to jistě věděl. Řeknou, že je zkažený student, že se dal ke komediántům, že bude jezdit po světě a že přijede co nejdříve do Dobrušky. To jistě že s ústípkem a škodolibě pronášejí.

Na novém působišti se mu hrubě stýskalo po Praze, nejvíce však po Paulu. Na ni myslel skoro ustavičně, nevída nyní, jak s ní je. — Všem ostatním čns chvatem utíkal, jenom jemu líně. Nemohl se již ani dočkat, kdy bude mu lze, aby se vrátil do Prahy. —

Znáni jeho při knížecí opeře, jehž tam měl z Prahy několik, divili se, jak se ten jindy šiperný a veselý student všechn změnil, jak bývá často zamýšlen, jak je málomluvný a že se tak společností straní. Ale pak se zas podivil, jak rozvázal, jak se nápadně rozveselil, když vstoupil do vozu, jenž je měl do Prahy dovézt.

Když přibýli do Prahy, zamířil nejprve do hospody, ve které starý Šule stával a kolem které jel. Vyptával se podomka, byli-li tu starý Šule z Dobrušky a nechal-li mu tu něco. Studenta Věka tu všichni znali, protože tu často býval za starým Šulem, jenž mu vždy něco přivezl. Ale tentokrát nic. Zhoła nic, ani balíček, ani psaníčko. Věk se toho sice nadál, než přece smutně povzdychl a se sklopenou hlavou vyláhal z průjezdu zájezdni hospody. Nebylo mu tak o ty věci, které mu posílali, ale měl jich byl dosti potřebovat; ale měl tu patrný důkaz, že se doma opravdu rozhněvali, že o něm nevědí a vědět ani nechtějí.

Ve svém bytě se přece ještě přeptával, nedošlo-li nějaké psaní. Ale nic. Také nic. Rychle pak upravoval si oblek a nesednuv ani, ani si neodpočinuv, chvátal do řeznické ulice. Když tmavě natřený dům s divnými ozdobami nad okny spatřil, zaradoval se, jako by ho Bůh vřil jako dávno byl neviděl, a když stoupal do schodů k bytu pana Butteaua, tlouko mu hlasitě srdce.

Nezastal nikoho doma, jen paní Butteauovou. Chystala právě svačinku v kuchyni, ale nechala všeho a hloucně i radostně ho vítala. V tu chvíli, kdy se cítil tak opuštěným a z domova zavrženým, bylo mu to uvítání dvojnásob milé. Působilu svou upřímností. Jakmile ustala na okamžik proudná řeč potěšené paní, zeptal se Věk, ale nedost jistě, jak je panně Paulu. "Ó, buď Pán Bůh pochráven — už dobře. Je to lepší — sbírá se koroptvička, sbírá. Však sám uvidíte — jen se pojďte podívat. Už můžete..."

Paní Butteauová kráčela napřed, student za ní. Srdce se mu ještě více pobouřilo. Paula seděla ve staré tmavě lenošce v druhém pokoji, poblíž španělské stěny blázně zelené, barevnými i černými obrázky polepené. Byla v bělostném nočním kabátku, přes kolena splyval jí na zem velký pruhovaný šátek, skrývající jí také nožky o stůlku opřené.

Hlavu měla o lenoch opřenu, velké, tmavé oči nyní po nemoci zapadlé, zvláštního lesku, jako by větší, hleděly ke dveřím, vyhlížejíce, kdo to přichází. Volala už matka ve dveřích předního pokoje: "Paulinko, veď ti hosta. A jakého!"

Věk stanul bezděky na práhu. Srdce se mu zachvělo radostí i lítostí, jak pohledl do pohublé divoké ubledlé tváře, na její čisté, bílé čelo, kolem něhož volně splyvaly tmavé, husté vlasy. Ale slova, jež chtěl už vysloviti, zůstala nevyslovena, jak pohledl do Pauliných velkých, tmavých očí. Byly tak hluboky, smutny, aš nyní, jak mladého filosofa spatřily, veseleji v nich prosvítlo.

Až k samému práhu bytu Butteauova myslil na rodiče a na jejich hněv. Nyní na něj zapomněl. Na vše. Na vyzvání paní Butteauové uveď na židli vedle Pauly. Aš tu byl dobře, přátelsky znám, učinil tak, jako by tu poprvé měl vedle Pauly usednouti. Bylo mu jako v nějakém snu. Trvalo chvíli, nežli přemohl své pobuřeni a dostal se do hovorů. Paní Butteauová zůstala nejprve s ním, pak pojednou vsta-

Zdarma Pro Muze

50,000 KNIH

Uplně Zdarma

Je to závažná kniha a postlá se POUZE MUŽŮM. Ona vám posílá prostou, pochopitelnou řeč, jak lze vyléčiti ztracenou mužnost, otravu krve či syfilis, ztrátu životní činnosti, ztrátu síly, újedy, nezáživnost, žaludeční, jaterní, ledvinové a měchýřkové nesnáze, revmatism, kapavku a nově chycené nemoci, sžženínu roury močové a všechny nemoci, vlastní mužům, ve vašem vlastním domově, privatně, tajně a za velmi nízkou cenu. Tato bezplatná kniha vám poví, proč trpíte a jak můžete se trvale vyléčiti. Obsahuje celé skladné vědomosti — právě to, co každý ženatý i svobodný muž měl by věděti. Tato kniha byla sepsána lékařem, který věnoval léta studiu a zkoumání těchto zvláštních nemocí.

Pamatujte, že se posílá naprosto zdarma, vyplacené, v prosté zapечатé obálce. Neposlajte žádných peněz — pouze napište zřetelně svoje jméno a adresu na spodní kupon a pošlete nám jej dnes.

KUPON NA BEZPLATNOU KNIHU.
 DR. JOSE LISTER & CO.
 B. 202-22 Fifth Ave., Chicago.

Pánové! Dle vaší žádosti byl hroch poslán, kdybyto mi posílali úplně zdarma jednu z vašich bezplatných knih pro muže.

Jméno.....
 Ulice a číslo.....
 Město..... Stát.....

la, že musí do kuchyně.

Mladého filosofa přehlo u srdce. "Teď!" mihlo se mu hlavou.

(Pokračování.)

Jak docílíme zdravou, svěží pleť.

Máte kožní vyrážky? Severovo Léčebné kožní mýdlo použité denně na koupel neb umývání jest nejlepší ochranou proti kožním nemocem a mnohé vyhojí, ačkoliv v případech starších neb tvrdších je nutno též vnitřně užívatí Severiv Krvečistitel. Na vymývání pokožky na hlavě a na koupel nemyvat nenaleznete mýdla jemnějšího a čistšího. Stálé používání

tohoto mýdla zachová vaši pleť a udrží mladistvé vzezření. Na prodej v lékárnách a obchodech. Cena 25 ctů. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

Spolehlivé pojištění na život
 za skutečnou cenu u
WOODMEN of the WORLD
 (Dřevaři Světa)
 české tábory v Omaze a South Omaze.

Dobré pivo jest lék

Plzeňské pivo v láhvích z pivovaru

FREMONT BRW'G CO.

FREMONT, NEB.

Jest vařeno z nejlepšího sladu a z českého chmele. Toto pivo obsahuje pouze tři procenta líhu a proto jest všeobecně oblíbené a odporučené lékaři. Pakli se chcete posílit, objednejte si je!

Frank Svoboda,
 umělecký závod

POMNÍKOVÝ

11. a William ulice,
 Omaha, Nebraska.

Jelikož jsem zakoupil nové místo na jižní 13. ulici a budu se toto jaro stěhovat, vyprodávám celý sklad pomníků na 11. ulici úplně pod cenu. Přijďte si vybrat, dokud záoba stačí, neb mi pište. Telefon Douglas 3444.

Piana na mírné splátky!

Jsou to piana zaručená. Sestatřicet let v obchodu s piany je rekord

A. HOSPE CO., Omaha, Nebr.

Doporučujeme

HOSPEOVA

PIANA.

Jsou zhotovena z Walnut oak aneb mahagonu. Pěkná děka na káhlém.

Mírné měsíční splátky, anebo za hotově.

Obehraní piana a varhany velmi lacině. Dopíste si o katalog a ceník.

A. HOSPE CO.
 1513 Douglas ulice. OMAHA, NEB.

